

v Brně, že byl firmou do Brna přeložen jako účetní tamnějšího závodu, že jest mu svěřen dozor nad manipulacemi s recepty, vede dozor nad výrobou prášku a dodal, že by snad ztratil existenci, kdyby nemohl místo zastávat.

Žal. úřad však k těmto důvodům, jimiž se st-1 snažil prokázat nutnost přesídlení, žádného stanoviska nezaujal, nýbrž zamítl odvolání, aniž udal, jak dospěl k závěru, že nutnost bydlení v Brně není prokázána.

Vzhledem k tomu, že nař. rozhodnutí postrádá dostatečného odůvodnění, jest straně stížena, ne-li znemožněna právní obrana a soudu jest znemožněno toto rozhodnutí přezkoumat.

Jest tedy nař. rozhodnutí ztíženo podstatnými vadami a bylo nutno zrušiti je dle § 6 zák. o ss.

Č. 2949.

Domovská příslušnost — Státní občanství: O vzájemné souvislosti státní a domovské příslušnosti.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 20.346.)

V ě c: Ladislav Sz. v Ch. proti županu bývalé župy nitranské o domovskou příslušnost.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Slůžnovský úřad v Piešťanech výnosem z 10. března 1922 prohlásil domovský list vydaný dne 19. dubna 1921 obcí Ch. Ladislavu Sz., lékárníku v Ch., kterým jmenovanému bylo potvrzeno, že má v oné obci od 1. května 1912 domovské právo na základě § 10 uh. zák. čl. XXII : 1886, za neplatný podle ústavního zákona 236/20. Toto rozhodnutí jest odůvodněno v ten rozum, že podle § 9 cit. zákona osoby, které nabyly domovského práva v území někdejšího mocnářství rak.-uh., náležejícího nyní k čsl. republice, po dni 1. ledna 1910 a příslušely před tím domovským právem do některé obce ležící v území bývalé říše rak.-uh. mimo nynější území čsl. republiky, musí v propadné lhůtě, stanovené v čl. 1 vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb., t. j. do dne 31. prosince 1921 u příslušného politického úřadu prvé stolice podati žádost za přiznání státního občanství. V tomto případě lékárník Sz. podle domovského listu nabył domovského práva v uvedené obci v roku 1912 a měl před tím domovské právo v S., ležící v nynějším území Jugoslavie, měl tudíž po rozumu cit. zákonných ustanovení do dne 31. prosince 1921 podati si žádost za přiznání státního občanství, což se však nestalo, pročez podle § 9 cit. zákona nemůže býti považován za čsl. státního občana, což má v zápětí neplatnost domovského listu.

Apelaci, kterou proti tomuto rozhodnutí podal L. Sz., župan župy nitranské rozhodnutím z 21. srpna 1922, proti němuž směřuje stížnost, k nss podaná, zamítl a rozhodnutí slůžnovského úřadu z jeho správných důvodů potvrdil.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

V nálezu Boh. 823 vyslovil nss názor, že jedinec nemůže náležeti k některé z nejnižších organických jednotek čsl. státního svazku, totiž

k obci, a býti jejím členem, aniž je zároveň členem státního útvaru tvořícího souhrn těchto jednotek, takže tyto právní svazky obého druhu, jak domovská příslušnost, tak i státní občanství jsou ve spojení tak úzkém, pojmově nerozlučném, že samostatná existence jednoho bez druhého není myslitelná, nýbrž že naopak doplňují se předpokládají vzájemně svou existenci, kteréžto stanovisko došlo právního výrazu i v zákonech, upravujících domovskou příslušnost a státní občanství podle maďarského práva. Na tomto svém názoru trvá nss i tuto. Z tohoto právního názoru vyplývá pro daný případ nutně závěr, že st-ova domovská příslušnost k obci Ch. v době vydání nař. rozhodnutí nemohla existovati, nebyl-li tehdy st-l čl. státním občanem a že, nebyl-li jím, úřad po právu prohlásil neplatným domovský list, tuto domovskou příslušnost dokumentující.

Na sporu byla tu právě jen otázka, byl-li st-l v oné rozhodné době čl. státním občanem čili nic, a v tom směru nař. rozhodnutí dospělo k úsudku, že jím nebyl, kterýžto úsudek žal. úřad opřel jediné o právní názor, že st-l n e j s a — (jak nesporno) — čl. státním občanem přímo z nějakého předpisu zákona č. 236/20 Sb., mohl tohoto státního občanství nabýti jen aktem p ř i z n á n í podle § 9 tohoto zákona a v základě žádosti podané v propadné lhůtě, určené čl. 1. vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. do konce prosince 1921, jednak o skutkový předpoklad, že taková žádost nebyla st-lem podána.

Stížnost v prvním svém bodu namítá nesprávnost vysloveného úřadem právního názoru, že se mohl st-l státi čl. státním občanem jen v důsledku p ř i z n á n í státního občanství po rozumu § 9 zák. z. 236/20 Sb., neboť stal prý se občanem čl. státu již tím, že dne 28. října 1918 měl domovskou příslušnost k obci, případně do území čl. republiky. Stížnost jest tu bezdůvodná, ježto podle § 1 č. 1 zákona č. 236/20 domovské právo v takové obci zakládá čl. státní příslušnost j e n v případě, bylo-li získáno nejpozději dne 1. ledna 1910, kterýžto předpoklad tu — jak nesporno — není.

Č. 2950.

Živnostenské právo: I. * Nákup koží, peří a odpadků látek obcházením provozovaný, není podomním obchodem podle cís. patentu ze 4. září 1852 č. 252 ř. z. — II. Předmětem »podomního« obchodu jest odbyt a ne nákup zboží. — III. Bezúhonných mravů není, kdo byl odsouzen pro přešůpek § 516 tr. zák., třebas mu byl povolen odklad trestu.

(Nález e dne 3. prosince 1923 č. 20512).

V ě c: Mojžíš Sch. v Praze proti ministerstvu obchodu o podomní obchod.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem magistrátu hl. města Prahy ze 14. března 1921 nebylo vyhověno žádosti Mojžíše Sch. o povolení k provozování podomního obchodu se střížním zbožím na další rok a bylo mu odepřeno povolení k nákupu koží králíčích, ovčích, kozích, srnčích a zaječích, jakož i odpadků soukenných, bavlněných, vlněných a peří všeho druhu, po-